

Regeringens Side, er en Række vilkaarlige, mekaniske Indgreb og Nedskæringer her eller der, uden System, uden Plan, uden noget som helst Tilløb til en organisk Sammenarbejdning. Der kan være nogle Besparelser paa Administrationen, som vi ikke kunde have noget imod; tværtimod kunde vi paa nogle Punkter have ønsket en større Besparelse, en større Simplificering af Administrationen. Men hvad der foretages her, er ganske mekanisk, ganske vilkaarligt.

Man har heller ikke i nogen Maade lagt Kroneværdien til Grund. Jeg har allerede med Hensyn til Invalididenteloven haft Lejlighed til at udvikle ved første Behandling, hvorledes Ministeren paa et Felt lægger Kroneværdien i sin Tid til Grund, paa et andet Felt lægger Pristallet til Grund — ganske planløst. Det er jo godtgjort fra vor Side, at den Udvikling, den Højde, om man vil kalde det saa, som vore sociale Love havde naaet i Aarene omkring 1920—21, jo ingenlunde i det hele og store havde fulgt med Prisstigningen. Derfor var det jo ogsaa, at man baade da den civile Invalididentelov blev vedtaget i 1921, og da Militærinvalidforsørgelsen blev vedtaget i 1919, udtrykkelig for Invalididentelovens Vedkommende fra hele Udvalget og enstemmigt sagde, at de 800 Kr. ikke vilde være for meget, selv om Prisniveauet gik ned til, hvad det var før 1914, og derfor var det, at den moderate Landstingsmand Dalsgaard udtalte, at heller ikke den militære Invalidforsørgelse vilde være for høj, fordi de Takster, man fastsatte, ingenlunde stod paa en saadan Højde, som de vilde have staaet paa, hvis de havde fulgt med Prisstigningen. Dette har vort Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, udviklet meget klart og skarpt ved Ulykkesforsikringslovforslaget, og det kan i det hele taget gøres gældende over det hele. Saa kommer man her, og fordi man har Brug for Penge — bl. a. til at nedsætte Formue- og Indkomstskatten, i hvert Fald gøre et Tilløb dertil, for dog at vise, at der var en lille Smule Alvor i Valgkampens Løfter — skærer man ned mekanisk, vilkaarligt, tilfældigt, uretfærdigt og ensidigt helt igennem, overfor de daarligst stillede i vort Land for at faa nogle Midler i Statskassen, der kan uddeles til de mere velhavende.

Man burde overhovedet ikke have taget fat paa en Revision — vi trængte i høj Grad til en samlet, systematiserende Revision af hele vor sociale Lovgivning —, før det forberedende Arbejde var gjort. Derfor kan vi heller ikke fra vor Side følge det ærede Medlem Hr. P. Munch i disse hans Ændringsforslag; de hører ikke hjemme her, Tiden er ikke til det, og det vil ikke være tilfredsstillende. Det, han foreslaar, er jo Nedsættelser i Forhold til den nuværende Lov, og vi kan derfor ikke stemme for dem. Vi anerkender, at naturligvis vilde Vedtagelsen af hans Ændringsforslag være bedre, end hvis Flertallet sejrer, derfor vil vi heller ikke stemme imod. Jeg anbefaler derfor med Hensyn til disse Ændringsforslag — altsaa ikke det første, som er klart og overskueligt, og som vi stemmer for, men de andre af det ærede Medlem stillede — at undlade at stemme.

Johannes Lou: Det var jo meget stærke Ord, det ærede Medlem, der nu talte, brugte. Han talte om, at vi behandlede dette Lovforslag ganske uværdigt og ganske usømmeligt. Jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg allerede første Gang, jeg havde Ordet for at anbefale Ændringsforslagene, udtrykkelig erklærede, at dette „absolutte Flertal“, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg talte om Gang paa Gang, paa de 75 Stemmer, ved sin Afstemning bevirkede, at vor gode Paragraf om særlig Hjælp til de blinde og særlig Hjælp til de virkelige Invalidler, paa de 800 Kr., faldt ud, og netop paa Grund af dette store, dette virkelige Flertals udmærkede Afstemning med Hensyn til de blinde og de virkelige Invalidler maatte vi slaa vor Lid til, at Landstinget kunde sætte det, der her faldt ud, ind igen. Denne „ganske uværdige“, „ganske usømmelige“ Optræden, ja, det er noget, der har fundet Sted Gang paa Gang, uden at Socialdemokraterne ved disse Lejligheder har blandet sig ind i Folketingets Orden og Coutume. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at da Forslag til Lov om de kommunale Ejen- domsskatter er til tredie Behandling her i Tinget, tager det ærede Medlem Hr. Pinholt til Orde og siger: — det staa i Folketings- tidenden for 1925—26 Spalte 4876: „Bestemmelsen om, at der for alle efter denne Lovs Ikrafttræden eller efter 1. Juli 1916